

GAZDASÁG

Dr. Endrey Antal

A wall street világuralmi törekvései és hazánk

Kevesen tudják, hogy az Egyesült Államoknak nincs igazi értelemben vett Nemzeti Bankja. Az amerikai jegybank, a Federal Reserve Bank a nagy nemzetközi bankházak privát vállalkozása, az Egyesült Államok törvényhozásában 1913. december 22.-én rengeteg vita és szívós háttérmunka után keresztülerőszakolt törvénnyel (Federal Reserve Act 1913) kizárólagos bankjegy-kibocsátási joggal felruházott részvénytársaság, melynek részvényesei és igazgatói mai napig a létrehozó nagy bankok és azok szalmaemberei.

A Federal Reserve Bank felállítását megelőző hosszú küzdelem vezéralakja és életében az amerikai pénzvilág vezető személyiségének és fő irányítójának vélt John Pierpont Morgan maga is a Rothschild-ház frontembere volt, mert ez utóbbiak pénzével dolgozott és azok utasításait követte. Csak halála után derült ki, valójában milyen csekély személyes vagyonnal rendelkezett.

A Federal Reserve Bank igazi értelmi szerzője és a létrehozására irányuló, gyakran összeesküvés-jellegű kampány megszervezője Paul Warburg németországi pénzember volt, aki 1904-ben vándorolt be az Egyesült Államokba, és ott mint társ a New York-i Kuhn, Loeb & Co. bankházhoz csatlakozott. Ez utóbbi, mint Warburg maga is, a Rothschild-ház belső üzleti köreihez tartozott.

A Rothschildoknak már volt gyakorlatuk egy nagy ország jegybankjának átvételében, mivel londoni águk megalapozója, Nathan Mayer Rotschild, aki családját a Waterloo-i csata alkalmával elkövetett gigantikus méretű tőzsdei csalásával tette pénzügyi nagyhatalommá, már

a XIX. század első felében sikeresen ellenőrzése alá vonta a Bank of Englandot és azon keresztül az egész angol birodalom pénzügeit.

A Rothschild-ház szervezte meg és irányítja mindmáig a Londoni Klub (hivatalos nevén London Acceptance Council) néven ismert, 17 nemzetközi bankból álló tőkés tömörülést is, mely előre látva az angol birodalom lehanyatlását - melyet, az évtizedek távlatából nézve, tevékenyen elő is mozdított -, a múlt század második felében megkezdte az Egyesült Államok pénzügeinek behálózását a New York-i Wall Streeten létesített és nagy sietséggel kiépített tőkés hadállásain keresztül.

Innen, a Wall Streetről indult ki és folyt a kampány az amerikai jegybank létrehozásának és az amerikai nemzeti valuta, a dollár kibocsátásának jogáért, amely 1913 végén el is érte célját az említett törvény által. Az idegen tőkések által így felállított „amerikai” jegybank 1914. november 16.-án kezdte meg működését. Jóllehet a törvény kikötötte, hogy a bank első igazgatóit az Egyesült Államok elnöke nevezi ki, Woodrow Wilson elnök későbbi elmondása szerint neki csupán egyetlen igazgató kijelölésére volt lehetősége, a többieket a bank részvényeit birtokló nemzetközi bankok nevezték ki. Ilyen körülmények között természetes volt, hogy ezek egyike a kampányt irányító Paul Warburg lett.¹

A dollár fölötti egyeduradalom megszerzésével egyidejűleg a Londoni Klub megkezdte az Egyesült Államoknak világhatalommá való emelését az I. világháborúba való beléptetésével és az európai politikába való, egyre fokozódó beavatkozásával. A II. világháború végén már Amerika rendelkezett a porban heverő Európa fölött, és miután azt

¹ Az amerikai jegybank létrehozatalát illetően lásd Mullins, Eustace, „The Secrets of the Federal Reserve”, Jekyll Island Edition, 1991. A Rothschild-házra nézve lásd Corti, Count Egon Caesar, „The Rise of the House of Rothschild”, Western Islands, 1972; Nicolov, Nicola M., „The World Conspiracy, Portland, USA, 1990.”

szovjet szövetségesével kettéosztotta, a kontinens nyugati, értékesebb felét saját politikai és gazdasági hegemoniája alá vetette.

Ennek a hatalmi politikának szerves része volt a Londoni Klub ellenőrzése alatt álló Wall Street-i tőkés központnak az egész világ pénzgazdálkodási irányítójává tétele az amerikai dollár párhuzamos központi valutává, vagyis minden nemzetközi pénztranzakció elszámolási alapjává emelése által.

Ezt a bonyolult, de rendkívüli kitartással végrehajtott műveletsorozatot megkönnyítette a mindenható Pénznek már a reneszánsz végén megkezdődött és a 19. század végére beteljesedett fikcióvá válása, minek folytán a pénz urai tranzakcióikat aranyhegyek nehézkes mozgatása helyett papíron rögzített számok egyszerű megváltoztatásával voltak képesek végrehajtani, amit a mechanizált távközlési eszközök egyre fokozódó tökéletesítése hamarosan pillanatok művévé tett.

Ennek ellenére, az amerikai dollárnak New Yorkból irányított felmagasztalása néhány évtizednyi kemény szervezést igényelt, mivel előzőleg az angol fontsterling volt az egész nemzetközi pénzvilág központi valutája, és ezt korábbi privilegizált helyzetéből nem lehetett a nemzetközi pénzgazdálkodás jelentős szétzilálása nélkül azonnal elmozdítani. Az első fontos lépés ebben az irányban közvetlenül a II. világháború végén, 1945-ben történt, mikoris a Wall Street kezdeményezésére megalakult Washingtonban két ikerszervezet, a World Bank (Világbank, teljes nevén Nemzetközi Újjáépítési és Fejlesztési Bank) és az International Monetary Fund (Nemzetközi Valutaalap), melyek célja a Wall Streeten tömörült pénztőke uralmának az egész földkerekségre való kiterjesztése volt. Ennek hathatósabb megvalósítása és egyben leplezése végett a két szervezetet egyidejűleg a szintén a Wall Street által sugalmazott és nagymérvű anyagi támogatásával létrehozott Egyesült Nemzetek Szervezetébe ágyazták be, mint annak szakosított intézményeit. Ekkor már két pénzügyi központja és központi valu-

tája volt az emberiségnek: London a fontsterlinggel és New York a dollárral.

Ennek a jól átgondolt manővernek a végrehajtásához a Rothschild-háznak és szövetségeseinek természetesen amerikai társakra is szükségük volt, és ilyeneket már a művelet korai szakaszában sikerült is találniuk. Első és legfontosabb volt ezek közt a Rockefeller-dinasztia, mely családi kapcsolatokra is lépett a Rothschildokkal. Ezeknek a kapcsolatoknak a gyümölcse volt a Rockefeller-birodalom „vezérhajója”, a New York-i Chase Bank és az ugyancsak Rothschild-rokon Kuhn és Loeb bankház Manhattan Bankja egyesülése Chase-Manhattan Bank néven, mely évtizedek óta a világ legjelentősebb bankja, és napjainkban a legitim bankügyletek mellett vezető szerepet visz a fegyverkereskedelemtől a kábítószer-csempészésig az emberiség úgyszólván valamennyi rákfenéjének finanszírozásában és az ezek üzemeltetéséhez elengedhetetlen pénzmosásban is.²

A Londoni Klub pénzügyi nagyhatalommá nőtt Wall Street-i nyilvánának kártékony ténykedése nem maradt megjegyzés nélkül egyes éles szemű és meg nem vesztegethető amerikai politikusok részéről, akik már a New York-i tőzsdéről 1929-ben kiindult gazdasági világválság kitörését követően nyilvános kongresszusi vizsgálatot követeltek a Federal Reserve Bank és igazgatósága tevékenységét illetően. Ezek bírálatait sommásan összegezte Louis McFadden, az amerikai törvényhozás képviselőháza bank és valutaügyi bizottságának elnöke a Ház 1932. június 10.-i ülésén elmondott beszédében, melyben többek között a következőket mondta:

„Egyesek azt gondolják, hogy a Federal Reserve bankok amerikai kormányintézmények. Ezek nem kormányintézmények. Ezek privát hitelmonopóliumok, melyek az Egyesült Államok népén élősködnek saját

² Lásd Nicolov, Nicola M., „The World Conspiracy, Portland, USA, 1990.”; Warren Hough a Washingtonban megjelenő „Spotlight” hetilap 1995. január.-i számában.

maguk és külföldi ügyfeleik javára. A Federal Reserve bankok külföldi központi bankok ügynökei. Henry Ford mondta: „Ezeknek a pénzembereknek egyetlen célja a világlobalom megszerzése kifizethetetlen adósságok létrehozatala által.”,

Természetesen, a javasolt vizsgálatra soha nem került sor, de Henry Ford megállapítása, melyet McFadden idézett, ma érvényesebb mint valaha. A Valutaalap és a Világbank megalakulásuk óta pontosan azt a politikát folytatják, mint az amerikai jegybank felszíne mögött működő elődeik, csak most már nemzetközi támogatással és tekintéllyel.

Ilyen előzmények után jutott el az emberiség a 60-as évek közepén a mindenható Dollár korába, mikor már a sterlingblokk utolsó maradványait is felszámolták, és a Wall Street ellenőrzése alatt álló amerikai dollár lett a földkerekség központi valutája és minden más valuta mérceje és mértékadója. Ezáltal a Wall Street két nemzetközi nyúlványán, a Világbankon és a Valutaalapon keresztül az egész világ pénzgazdálkodását hatalmába kerítette, és a Henry Ford által jó előre meglátott adóssághálókat szívós kiépítésével valóságos gyarmat-birodalmakat létesített mind az öt kontinensen.

Az évek folyamán világszerte számos tekintélyes közgazdász és közíró emelte fel szavát e két világszervezet országok sorát romlásba döntő garázdálkodása ellen, amire a példák a földkerekség legkülönbözőbb részein már akkor sokasodni kezdtek, mielőtt ez hazánkban egyáltalán téma lett volna. Csak két ilyen írást idézek angol nyelvterületről.

Brian Wilshire neves ausztrál publicista és rádió-komentátor, „The Fine Print” című, 1992-ben megjelent és azonnal bestsellerré vált könyvében a következőképpen jellemzi a Valutaalap (IMF) tevékenységét:

„Az Australian Council for Overseas Aid (ausztrál egyházi és egyéb külföldi segélyakciók központi tanácsa) 1989-ben kiadott „One World

or... *None, Making the Difference* „ című könyvecskéjében ezt a magyarázatot adta a nemzetközi adósságválságra:

A hetvenes években az olajtermelők megnégyszerezték a nyersolaj árát (emlékszel az úgynevezett „energia-krízisre„?), és a nyugati bankok arra ösztönözték a fejlődő országokat, hogy vegyék kölcsön a bőséges petrodollárokat alacsony kamatlábak mellett.

A hetvenes évek vége felé, a gazdag országok kormánypolitikája a kamatlábak emelkedését idézte elő, pont akkor, amikor azoknak az árucikkeknek az ára, melyekre a Harmadik Világ támaszkodott, esni kezdett.

A fejlődő országokban, a kamatlábakkal együtt az adósságok is emelkedtek, a (nemzeti) jövedelem esett, a bankok beszüntették a kölcsönzést és a befektető tőke gyakorlatilag kiapadt.

Amikor egy nemzet „fizetéseképtelensége „ a Nemzetközi Valutaalap beavatkozását eredményezi (mint Ausztráliát is fenyegették), az adók és a létszükségleti cikkek árainak drámai emelkedése várható, és a szociális juttatásokat megnyrbálják.

Az ACFOA szerint az IMF által elrendelt „strukturális módosítás„-programok nagy nélkülözéseket okoztak a Fülöp-szigeteken, Bolíviában, Jamaikában, Egyiptomban, Szudánban, Zambiában és Venezuelában pedig még lázongásokhoz is vezettek.

Ha a hetvenes évek „energiakrízise” őszinte lett volna, akkor az azt követő eseményeket a gazdasági „törvények” elkerülhetetlen eredményének tekinthettük volna, melyeknek a hitelezők és a kölcsönzők egyaránt ki vannak téve, és a játszmában vesztesek nem gyaníthattak volna csalást.

Utólag visszatekintve azonban láthatjuk, hogy a forgatókönyv egy üzleti összeesküvés valamennyi elemét tartalmazta - a fő haszonélvezők

a bankok voltak, amelyek most képesek végrehajtást fordítani a harmadik világ adósságainak behajtására. „

Szemnyitogató, hogy a világ egyik legerősebb tőkés országában hangzottak el ezek a szavak, melyek pontosan illenek hazánk jelenlegi állapotára.

A Világbank ténykedését már előzőleg élesen bírálta James Bovard, a New York Times és a Wall Street Journal ismert szakírója, az amerikai The Freeman magazin 1988 májusi számában közzétett „World Bank vs. World's Poor” (Világbank kontra Világ szegényei) című írásában.

„*A Világbank segít a Harmadik Világ kormányainak nemzetgazdaságuk tönkretételében, környezetük marcangolásában és népük elnyomásában*”, kezdi cikkét Bovard. Idézi a Világbank alapokmányában foglalt célkitűzéseit (lásd lejjebb), és rámutat, hogy a Bank 1968-tól kezdve ezektől élesen eltért. Több példával bizonyítja, hogy a Bank hosszú éveken át afrikai és ázsiai országokban kifejezetten az emberi jogok megsértéseit támogatta, melyek számos helyen éhínséget, járványokat és nyomort okoztak. Megállapítja, hogy „*Világbanki kölcsönök tucatjai után a legtöbb kevésbé fejlett ország még mindig olyan (gazdasági) politikát folytat, mely jogosítaná őket egy gazdasági örültek házába való felvételre*”. Egyben a nyugati kormányokat is hibáztatja abban, hogy míg a Világbankon keresztül segítik a Harmadik Világ országait termelésük fokozásában, termékeik behozatala ellen egyre újabb gátakat támasztanak.

Magyarország nagyon jól megvolt a Valutaalap és a Világbank „*áldásai*” nélkül, míg a Népköztársaság Elnöki Tanácsa 1982 május 6.-án a Valutaalaphoz (7/1982. NET Határozat, Magyar Közlöny, 1982 május 4, 24. sz.; alapokmány kihirdetése 1982 évi 6. sz. tvr.), majd 1982 július 7-én a Világbankhoz (9/1982. NET Határozat, Magyar Közlöny, 1982 június 30., 38. sz.; alapokmány kihirdetése 1982 évi 15. sz. tvr.) az elfogadási okiratoknak az Egyesült Államok Kormá-

nyánál való letétbe helyezésével ezekhez a szervezetekhez nem csatlakozott. Az 1989 október 23.-án kihirdetett független és demokratikus Magyar Köztársaság Kormánya Magyarország tagságát a Valutaalapban ráutaló magatartással fenntartotta.

Érvelhető, hogy Magyarországnak a Valutaalaphoz és a Világbankhoz való csatlakozása és tagságának fenntartása alkotmányellenes, törvénytelen és jogilag érvénytelen volt és jelenleg is az, mivel az Elnöki Tanácsnak nem volt alkotmányos hatásköre az említett Határozatok és törvényerejű rendeletek meghozatalára, - különösen mert a két szervezet alapokmányainak egyes rendelkezései, így a bírói eljárás és végrehajtás alóli mentességre vonatkozók, a magyar állampolgároknak az akkori Alkotmányban biztosított jogaival is ellentétesek voltak -, és az Országgyűlés ezeket soha nem ratifikálta.

Ettől eltekintve, mindkét szervezet sokkal mélyebben belenyúlt országunk gazdasági életének irányításába, különösen 1990 óta, mint azt az alapokmányában foglalt célkitűzései megengedték volna. Ez év augusztus 30-án Bernard Snoy, az EBRD londoni igazgatója, aki előzőleg éveken át a Világbank egyik igazgatója volt, a Világbank és a Valutaalap 1990 utáni közép-kelet-európai gazdasági szerepéről Budapesten tartott előadásában az alábbi fontos megállapításokat tette az említett két pénzügyi szervezet magyarországi tevékenységét illetően:

1. Senki sem számolt azzal, hogy a szocialista gazdaságról a piacgazdaságra való átváltással járó makró-ökonómikus változások ilyen nagy zsugorodást (contraction) fognak okozni az érintett országok nemzetgazdaságában.
2. A Világbank és a Valutaalap a szokásosnál sokkal mélyebben, irányítólag avatkoztak be az érintett közép-kelet-európai országok gazdasági életébe az átalakuláshoz szükséges gazdasági intézkedések megtételét illetően.
3. A Világbank és a Valutaalap által időről időre nyújtott, az átalakulást elősegíteni szándékolt kölcsönök önmagukban nem voltak olyan nagy összegűek, de előre kitervelt, meghatározó szerepük volt az átalakulási folyamatban.

Vessük most össze ezt az önvallomást a Valutaalap és a Világbank alapokmányaiban lefektetett célkitűzésekkel.

A Valutaalap alapokmánya I. cikke szerint azzal a céllal jött létre, hogy a nemzetközi monetáris együttműködést és az árfolyamok stabilitását előmozdítsa, a nemzetközi kereskedelem bővülését és kiegyensúlyozott növekedését megkönnyítse, és az Alap általános anyagi eszközeinek megfelelő biztosítékok ellenében való időleges rendelkezésre bocsátása révén a csatlakozó országok számára lehetővé tegye, hogy, *„fizetési mérlegzavaraikat olyan intézkedések foganatosítása nélkül küszöböljék ki, amelyek károsan hatnak a nemzeti vagy nemzetközi jólétre.”* Az I. cikk a következő záradékkal végződik: *„Az Alap egész politikájában és minden döntésében maradéktalanul jelen cikkben rögzített céloktól vezérelve jár el.,,*

A Világbank alapokmányának I. cikke értelmében a Bank eredeti rendeltetése *„a háború által tönkretett vagy szétzilált gazdaságok helyreállítása, a termelőeszközök békegazdálkodásra való visszaállítása, valamint a termelő berendezések és egyéb eszközök fejlesztésének elősegítése a kevésbé fejlett országokban”* volt, a továbbiakban pedig *„a tagok termelőeszközeinek fejlesztésére, a termelékenység fokozására, az életszínvonal emelésére és a munkakörülmények javítására”* kellett irányulnia. Az általa nyújtott kölcsönöknek és garanciáknak is ezeket a célokat kellett szolgálniuk. Ez a cikk is egy általános záradékkal végződött, mely szerint *„a Bank minden döntésében a fenti célok szem előtt tartásával jár el.,,*

Nem szükséges hosszasan taglalnom, hogy a Valutaalap és a Világbank nem csupán messze túlléptek az alapokmányaikban lefektetett rendeltetésükön, de azzal merőben ellentétes célokat követtek, vagy legalábbis merőben ellentétes eredményeket ért el, és pedig olyan hosszú távon, hogy ezeket nem lehet véletlen vagy pusztán tévedés következményének tekinteni.

A Valutaalap nemzeti jólétünkre kifejezetten káros intézkedéseket javasolt, sőt elő is írt kormányainknak, a Világbank nemhogy emelte volna életszínvonalunkat és a magyar dolgozók munkakörülményeit, de azokat súlyosan lerontotta.

Részletes nemzetgazdasági statisztikák helyett elég arra utalnom, hogy 1990 óta a reálbérek, a nyugdíjak és szociális juttatások reálértékei állandóan és nagy mértékben esnek, az infláció felgyorsult, a külföldi államadósság bruttó 21 milliárd dollárról közel 33 milliárd dollárra emelkedett, a munkanélküliség alig pár tízezerről csaknem egymillióra szökött fel (a reális helyzetet figyelembe véve), miközben az ipari termelés mintegy 30%-al, a mezőgazdasági termelés több mint 40%-kal esett, az állatállomány vészesen lecsökkent, lakosság fogyasztása a legalapvetőbb élelmiszerekben - tej, hús, cukor - több mint 30%-kal csökkent. Vegyük hozzá, hogy népességünk egészségi állapota szánalmas, a fővárosban a katonaköteles fiatal férfiak fele szolgálatra alkalmatlan, lakosságunk fogyóban van és az átlagos életkor egyre rövidebb, közoktatásunk visszafejlődik, köztisztviselőink, rendőreink, tűzoltóink a múlt év végén már a jogszabállyal biztosított 13-ik havi fizetést is késve, a következő költségvetés terhére kapták meg, és a Legfelsőbb Bíróság elnökének a közelmúltban tett nyilatkozata szerint a bírák reálfizetésének zsugorodása miatt már bírói karunk színvonala is veszélyben van - országunk tehát eme két nemzetközi pénzügyi szervezet működése következtében teljes gazdasági és társadalmi romlalmazzá vált.

A fentiek alapján világosan megállapítható, hogy a Valutaalap és a Világbank:

- a.) alapokmányukat messze túllépve, jogellenesen jártak el hazánkkal és egész nemzetünkkel kapcsolatban, és
- b.) jogellenes eljárásukkal országunknak és polgárainak súlyos károkat okoztak.

Ezek alapján pedig, mind az angol-amerikai jogrendszer, mind a magyar jogrendszer alapján kártérítési felelősséggel tartoznak a Ma-

gyar Köztársasággal és annak valamennyi kárt szenvedett polgárával és lakosával szemben.

Az angol-amerikai jogban ez a felelősség a gondatlan tanácsadás (*negligent advice*) számtalan bírói precedenssel megalapozott jogelve alapján áll fent. A kártérítési felelősség ilyen esetben független a felek közt fennálló esetleges szerződési jogviszonyról, mivel ez nem kontraktuális, hanem deliktuális természetű: ún. *tortious liability*, amelynek a római jogban az *obligatio ex delicto* a megfelelője.

A magyar jogban még gondatlanságot sem kell bizonyítani, ha valaki „*másnak jogellenesen kárt okoz*„: lásd a Polgári Törvénykönyv 339. szakasz, (1) bekezdését, tehát a fent vázolt körülmények közt a két világszervezet kártérítési felelőssége fennáll, mind a Magyar Köztársasággal mint nemzetközi jogi személlyel, mind annak károsult polgáraival és lakosaival (beleértve a magyarországi jogi személyeket - vállalatokat stb.) is.

Továbbmenve, mivel mindkét szervezet messze túllépett az alapokmányában foglalt célkitűzésein, ezért az alapokmányában számára biztosított immunitásokra sem hivatkozhat, mivel ezek értelemszerűen csupán alapokmányszerű ténykedéseire vonatkoztak.

Végül, mivel a két szervezet vezető tisztségviselői is az alapokmányon kívül működtek, ezért szintén nem rendelkeznek immunitással, és az angol-amerikai és a kontinentális jogrendszerekben egyaránt érvényes *ultra vires* doktrína értelmében személyes felelősséggel tartoznak az általuk okozott károkért.

Az ellenvetés, hogy a Világbank és a Valutaalap ellen eddig még senki sem lépett fel kártérítési felelősséggel, jogilag nem jelent többet, minthogy pl. a Székkutasi Takarékszövetkezetet eddig még nem vonták perbe ilyen alapon. Amerikai és angol jogterületen éppen ezekben a hetekben mutatkozott két precedens is ilyen természetű perre: a Cleveland-i PLAIN DEALER napilap augusztus 16.-i száma jelenti,

hogy Cuyahoga County (egy amerikai megye) hét bank ellen indított kártérítési pert, mert téves befektetési tanácsaikkal a megye adófizetőinek 115 millió dollár kárt okoztak, Angliában pedig az egész bankvilágot megrázta a High Court szeptember 4.-i ítélete, melyben egy házaspárnak a Lloyds Bank ellen egy házvétellel kapcsolatos gondatlan tanácsért kártérítést ítélt meg. A Fleet Street gazdasági korrespondensei szerint a közeljövőben hasonló perek lavinája várható valamennyi angol bank ellen.

Soha jobbkor. Hazánk esetében, 1944 őszén letett jogi doktori eskümhöz híven, melyben fogadtam, hogy „nemzetem és honfitársaim jogainak bátor védelmezője leszek”, mint szegény nemzetünk megbízás nélküli ügyvivője, az első szalvót szeptember 7.-én, Kisboldogasszony előestéjén már leadtam a Hódmezővásárhelyi Városi Bíróságon Michael Camdessus, a Valutaalap vezérigazgatója ellen benyújtott személyes kártérítési keresetemmel.

Természetesen ez csak első lépése egy tízezer mérföldes útnak. De ha ennek híre elterjed valamelyik világnyelv sajtójában - és a szellem máris kiszabadult a palackból -, akkor majd nemzetközi szinten is megindul a követelések, vagy legalábbis a panaszok lavinája, mert ezek a Wall Street-i pénzemberek a zanzibári szerecsenektől a pápua emberevőkig mindenkivel így viselkedtek. És akkor majd remény lehet arra, hogy maguktól fogják felajánlani a magyar kormánynak, akármelyik is lesz az, hogy intézkednek államadósságunk jelentős részének törlése, több évi kamatszünet és a maradvány hosszú távon történő törlesztése érdekében. És nem lesz semmiféle „nemzeti katasztrófa”, mint Surányi György és Bokros Lajos hangoztatják, hanem a jól kitervelt adósságcsapdából kiszabadulva, országunk és nemzetgazdaságunk végre elindulhat a jobb jövő felé vezető úton.